

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 802

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 23 noiembrie 2007

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 1.056 din 14 noiembrie 2007 referitoare la constituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 495/2004 privind salarizarea și alte drepturi bănești ale personalului din administrația centrală a Ministerului Afacerilor Externe și de la misiunile diplomatice, oficiile consulare și instituttele culturale românești din străinătate	2-4	2.195. — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală privind procedura de soluționare a contestațiilor înregistrate la Direcția generală de administrare a marilor contribuabili până la data de 1 octombrie 2007 și nesoluționate.....	12
★		ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE	
Opinie separată	5	905. — Ordin pentru aprobarea Modalităților unitare de aplicare în sistemul de asigurări sociale de sănătate a Ordinului ministrului economiei și finanțelor nr. 1.645/2007	13-14
Decizia nr. 1.057 din 14 noiembrie 2007 referitoare la constituționalitatea dispozițiilor art. 25 alin. (1) și ale art. 26 din Legea camerelor de comerț din România	6-8	ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR	
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		967. — Decizie privind retragerea autorizației de funcționare a brokerului de asigurare Societatea Comercială „PRO ASIGURĂRI BROKER DE ASIGURARE” — S.R.L. și interzicerea desfășurării activității de broker de asigurare în România	15-16
1.408. — Hotărâre privind modalitățile de investigare și evaluare a poluării solului și subsolului	9-12		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.056
din 14 noiembrie 2007

referitoare la constituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 495/2004 privind salarizarea și alte drepturi bănești ale personalului din administrația centrală a Ministerului Afacerilor Externe și de la misiunile diplomatice, oficiile consulare și institutele culturale românești din străinătate

În temeiul art. 146 lit. a) din Constituție și al art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Președintele României, la data de 12 octombrie 2007, a solicitat Curții Constituționale să se pronunțe asupra constituționalității Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 495/2004 privind salarizarea și alte drepturi bănești ale personalului din administrația centrală a Ministerului Afacerilor Externe și de la misiunile diplomatice, oficiile consulare și institutele culturale românești din străinătate.

Sesizarea de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 9.653 din 12 octombrie 2007 și constituie obiectul Dosarului nr. 1.434A/2007.

Motivele sesizării de neconstituționalitate sunt următoarele:

Legea criticată reglementează creșteri salariale, prin mărirea coeficienților de multiplicare la calculul salariului cu procente cuprinse între 85% și 186%, creșteri salariale de care ar urma să beneficieze personalul din administrația centrală a Ministerului Afacerilor Externe și de la misiunile diplomatice, oficiile consulare și institutele culturale românești din străinătate. Aceeași lege majorează coeficienții de multiplicare pentru funcții de execuție ce determină creșterea salariului cu procente cuprinse între 186% și 204% și acordă alte sporuri.

Președintele României consideră că legea ce face obiectul sesizării a fost adoptată cu încălcarea art. 138 alin. (5) din Constituție, privind bugetul public național, potrivit căruia „*Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare*”. Astfel, legea a fost promovată fără prezentarea surselor de finanțare și ea nu face referire nici în cuprinsul expunerii de motive cu privire la măsura în care ar fi afectați indicatorii macroeconomici odată cu intrarea în vigoare a legii.

Autorul sesizării mai arată că aceeași lege încalcă „și art. 15 alin. (1) din Legea finanțelor publice nr. 500/2002, republicată, care prevede: *«În cazurile în care se fac propuneri de elaborare a unor proiecte de acte normative a căror aplicare atrage micșorarea veniturilor sau majorarea cheltuielilor aprobate prin buget, trebuie să se prevadă și mijloacele necesare pentru acoperirea minusului de venituri sau creșterea cheltuielilor. În acest scop Guvernul, prin ordonanții principale de credite în domeniul cărora se inițiază proiecte de acte normative și Ministerul Finanțelor Publice, va elabora fișa financiară, care se atașează la expunerea de motive sau la nota de fundamentare, după caz, și care va fi actualizată în concordanță cu eventualele modificări intervenite în proiectul de act normativ»*.”

În sprijinul sesizării de neconstituționalitate, autorul acesteia invocă Decizia Curții Constituționale nr. 666 din 16 iulie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 31 iulie 2007, prin care s-au constatat ca fiind neconstituționale prevederile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, deoarece nu erau prevăzute sursele de finanțare pentru acordarea unor sporuri pentru anumite categorii de personal didactic.

În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a prezenta punctele lor de vedere cu privire la sesizarea de neconstituționalitate.

Președintele Camerei Deputaților a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. 51/4.448 din 17 octombrie 2007, punctul său de vedere, în care se arată următoarele:

Cu privire la susținerea că legea criticată a fost adoptată cu încălcarea dispozițiilor art. 138 alin.(5) din Constituție se arată că acestea se corelează cu dispozițiile art. 111 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora, dacă o inițiativă legislativă implică modificarea prevederilor bugetului de stat sau a bugetului asigurărilor sociale de stat, este obligatorie solicitarea informării de la Guvern.

În privința propunerilor legislative cu impact bugetar, inițiatorii acestora au obligația ca în temeiul art. 138 alin. (5) din Constituție să prevadă sursele bugetare. Indicarea surselor bugetare este o obligație procedurală, de ordin formal, asupra căreia Guvernul este chemat să se pronunțe, precum și „fiecare Cameră în parte”. Potrivit art. 15 alin. (1) din Legea privind finanțele publice nr. 500/2002, Guvernul include evaluările implicațiilor bugetare în fișa financiară care se atașează la expunerea de motive a proiectului de lege, urmând ca asupra acestora să se pronunțe cele două Camere ale Parlamentului.

Or, inițiatorii legii criticate au precizat că sursele bugetare necesare finanțării cheltuielilor se vor alimenta din taxele consulare și de urgență încasate de reprezentanțele diplomatice. Costurile financiare ce vor fi determinate de creșterile salariale vor putea fi acoperite dat fiind că veniturile realizate din asemenea taxe vor avea un curs ascendent, în contextul integrării României în Uniunea Europeană.

Așa cum rezultă din dosarul legislativ al legii criticate, Biroul permanent al Senatului a solicitat punctul de vedere al Guvernului, în conformitate cu dispozițiile art. 111 alin. (1) din Constituție. Guvernul nu a susținut adoptarea legii pentru că aceasta are în vedere creșteri salariale doar pentru o categorie de persoane, dar nu a obiectat asupra surselor de finanțare propuse de inițiatori.

În punctul său de vedere, președintele Camerei Deputaților mai arată că legea criticată a făcut obiectul unei cereri de reexaminare formulate de Președintele României la data de 19 iulie 2007, care a fost respinsă de cele două Camere ale Parlamentului, având un conținut identic cu sesizarea de neconstituționalitate.

Cu Adresa nr. 51/4.535 din 24 octombrie 2007, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 10.067 din 24 octombrie 2007, secretarul general al Camerei Deputaților a transmis Curții Constituționale două anexe la punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților, și anume calendarul privind parcursul

legislativ de adoptare a legii criticate pentru neconstituționalitate și punctul de vedere al Ministerului Afacerilor Externe asupra sesizării de neconstituționalitate.

În acest punct de vedere se susține că prin Adresa nr. 6.458 din 10 septembrie 2007 a Ministerului Economiei și Finanțelor au fost identificate sursele de finanțare necesare aplicării propunerii legislative chiar pentru anul 2007, prin realocarea unor surse în bugetul Ministerului Afacerilor Externe, urmând ca pentru anii următori să fie prevăzute în legea bugetară anuală. Față de acestea, rezultă că punctul de vedere anterior al Guvernului, înregistrat la Biroul permanent al Senatului cu nr. 694 din 26 ianuarie 2007, este lipsit de relevanță, având în vedere și poziția oficială a reprezentantului Guvernului, exprimată în plenul celor două Camere, cu ocazia exprimării voturilor finale la procedura de reexaminare a legii.

Totodată, se arată că Decizia Curții Constituționale nr. 666/2007 nu poate constitui un precedent, întrucât în acea decizie s-a arătat că Guvernul nu identificase sursele de finanțare a cheltuielilor preconizate, „situație diametral opusă” în cazul legii criticate. Mai mult, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, alocațiile bugetare sunt considerate ca fiind surse de finanțare.

Cu privire la critica privind încălcarea unor prevederi ale Legii privind finanțele publice nr. 500/2002 se arată că încălcarea unor legi nu poate face obiectul controlului de constituționalitate.

La punctul de vedere menționat este anexată copia Adresei nr. 6.458 din 10 septembrie 2007 a Ministerului Economiei și Finanțelor, înregistrată la Biroul permanent al Camerei Deputaților sub nr. 9.769 din 11 septembrie 2007, în care se precizează că poate fi susținută promovarea inițiativei legislative, deoarece s-a creat posibilitatea realocării unor sume de bani în bugetul Ministerului Afacerilor Externe, pentru că în cursul anului 2007 au fost identificate unele economii la cheltuielile efectuate din bugetul de stat de către ordonatorii principali de credite.

Președintele Camerei Deputaților arată că în cadrul ședinței în care s-a desfășurat procedura de reexaminare a legii criticate, în prezența ministrului afacerilor externe, acesta a arătat că a fost identificată sursa de finanțare pentru aplicarea legii în cursul anului 2007. Se mai arată că Guvernul și-a schimbat punctul de vedere inițial, având ca temei Adresa Ministerului Economiei și Finanțelor nr. 6.458 din 10 septembrie 2007.

Guvernul, în punctul său de vedere cu nr. 575.538/C.P.T. din 25 octombrie 2007, consideră că sesizarea este neîntemeiată pentru următoarele motive:

În expunerea de motive a legii criticate este precizată sursa de finanțare, în sensul că ea se poate acoperi din taxele consulare și de urgență încasate, astfel încât este îndeplinită cerința constituțională impusă de art. 138 alin. (5), fără să mai fie necesară o altă mențiune în cuprinsul actului normativ. Din Adresa nr. 6.458 din 10 septembrie 2007 a Ministerului Economiei și Finanțelor rezultă că pentru anul 2007 au fost identificate surse de finanțare. De altfel, dispozițiile art. 7 ale Legii nr. 495/2004 prevăd că salarizarea personalului Ministerului Afacerilor Externe se face în cadrul surselor financiare alocate anual.

Consideră că Decizia nr. 666/2007 a Curții Constituționale nu constituie precedent în materie, întrucât obiectul celor două sesizări nu este identic, dar solicită să se țină seama de jurisprudența Curții, în care s-a statuat, în esență, că finanțarea cheltuielilor publice se face prin alocații bugetare care pot fi suplimentate.

Critica referitoare la încălcarea prevederilor art. 15 alin. (1) din Legea privind finanțele publice nr. 500/2002 este nefondată, deoarece neconstituționalitate unei legi se stabilește prin raportare la Constituție.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 495/2004 privind salarizarea și alte drepturi bănești ale personalului din administrația centrală a Ministerului Afacerilor Externe și de la misiunile diplomatice, oficiile consulare și institutele culturale românești din străinătate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele:

Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, 10, 15, 16 și 18 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze sesizarea de neconstituționalitate formulată de Președintele României.

Obiectul sesizării de neconstituționalitate îl constituie Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 495/2004 privind salarizarea și alte drepturi bănești ale personalului din administrația centrală a Ministerului Afacerilor Externe și de la misiunile diplomatice, oficiile consulare și institutele culturale românești din străinătate.

În opinia autorului sesizării, legea criticată încalcă dispozițiile art. 138 alin. (5) din Constituție, întrucât aceasta reglementează creșteri salariale ce pot implica mărirea cheltuielilor bugetare, fără să stabilească sursa de finanțare. Nici măcar expunerea de motive a legii nu conține referiri la indicatorii macroeconomici ce ar fi afectați prin creșterile salariale reglementate.

Dispozițiile art. 138 alin. (5) din Constituție au următorul cuprins: „*Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare.*”

Examinând sesizarea, Curtea constată că în cadrul procesului parcurs de o propunere legislativă sunt incidente dispozițiile constituționale ale art. 111, care la alin. (1) prevăd următoarele: „*Guvernul și celelalte organe ale administrației publice, în cadrul controlului parlamentar al activității lor, sunt obligate să prezinte informațiile și documentele cerute de Camera Deputaților, de Senat sau de comisiile parlamentare, prin intermediul președinților acestora. În cazul în care o inițiativă legislativă implică modificarea prevederilor bugetului de stat sau a bugetului asigurărilor sociale de stat, solicitarea informării este obligatorie.*” Prin urmare, Curtea reține că în cadrul raporturilor constituționale dintre Parlament și Guvern este obligatorie solicitarea unei informări atunci când inițiativa legislativă afectează prevederile bugetului de stat. Această obligație a Parlamentului este în consonanță cu dispozițiile constituționale ale art. 138 alin. (2) care prevăd că Guvernul are competența exclusivă de a elabora proiectul bugetului de stat și de a-l supune spre aprobare Parlamentului. În temeiul acestei competențe, Parlamentul nu poate prestabilii modificarea cheltuielilor bugetare fără să ceară Guvernului o informare în acest sens. Dat fiind caracterul imperativ al obligației de a cere informarea menționată, rezultă că nerespectarea acesteia are drept consecință neconstituționalitatea legii adoptate.

Curtea constată că Senatul a respectat această obligație constituțională și, în calitate de primă Cameră sesizată, a solicitat Guvernului să îi comunice punctul de vedere referitor la propunerea legislativă criticată. Astfel, Guvernul a transmis punctul său de vedere, înregistrat la Biroul permanent al Senatului sub nr. 694 din 26 ianuarie 2007, în care s-a arătat că acordarea drepturilor salariale propuse de inițiativa legislativă „ar genera influențe financiare considerabile și ar accentua discrepanțele existente în sistemul de salarizare al personalului bugetar, fapt ce ar îngreuna realizarea unor obiective cuprinse în programul legislativ al Guvernului, respectiv elaborarea

proiectului de lege privind sistemul unitar de salarizare al funcționarilor publici și elaborarea proiectului de lege privind salarizarea personalului contractual din sectorul bugetar în funcție de calitatea și performanța activității. Prin aceste proiecte de acte normative se urmărește re poziționarea funcțiilor în vederea realizării unor ierarhii ce vor permite asigurarea unor salarii echitabile și predictibile, care să reflecte diferențe majore în privința responsabilităților și competențelor necesare posturilor și care să asigure competitivitatea sectorului administrației publice față de sectorul privat în atragerea și reținerea personalului competent în sistemul bugetar.

Prin urmare, nu poate fi susținut în acest moment un act normativ care are în vedere creșteri salariale doar pentru o anumită categorie de persoane”.

Din analiza cuprinsului informării prezentate de Guvern, Curtea observă că acesta a înțeles să nu susțină propunerea legislativă pentru motive ce țin de oportunitate, iar nu pentru motive ce țin de insuficiența resurselor bugetare necesare pentru finanțarea cheltuielilor. Or, este de reținut că aprecierea oportunității unei măsuri legislative face parte din politica legislativă, ce intră în sfera de activitate a Parlamentului, care, potrivit prevederilor art. 61 alin. (1) din Constituție, „[...] este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării”. Așadar, Parlamentul este suveran în domeniul politicii legislative. Altminteri, a recunoaște dreptul Guvernului de a se implica în politica de legiferare ar avea semnificația unei ingerințe nepermise în sfera de activitate a Parlamentului, ceea ce este contrar principiului constituțional al separației și echilibrului puterilor în stat, consacrat de art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală.

Curtea mai observă că și în expunerea de motive a propunerii legislative se arată că „recalibrarea sistemului de salarizare al Ministerului Afacerilor Externe, în contextul României ca țară membră a Uniunii Europene, este impetuos necesară pentru a fi corespunzător cu cerințele, obligațiile și răspunderile care îi revin corpului diplomatic și consular.

Aceste modificări și completări privind acordarea unor astfel de drepturi nu generează influențe financiare considerabile și se pot susține/acoperi financiar din taxele consulare și de urgență încasate de reprezentanțele diplomatice. [...]”.

Față de toate acestea, Curtea Constituțională constată că legea criticată nu încalcă dispozițiile art. 138 alin. (5) din Constituție, deoarece Guvernul nu a susținut că în bugetul de

stat nu există surse de finanțare a cheltuielilor preconizate de lege. Dacă s-ar reține că lipsa precizării exprese a sursei de finanțare presupune implicit inexistența sursei de finanțare, aceasta ar echivala cu o prezumție fără suport constituțional, ceea ce este inadmisibil. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că finanțarea cheltuielilor bugetare se face din surse financiare alocate în buget, iar majorarea unor cheltuieli se finanțează fie prin suplimentarea alocațiilor bugetare din fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, fie prin rectificarea bugetară. De exemplu: Decizia nr. 515 din 24 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.195 din 14 decembrie 2004.

Din examinarea stenogramei ședinței Senatului din data de 11 septembrie 2007, când s-a desfășurat procedura de reexaminare a legii criticate, rezultă că Guvernul și-a retractat punctul de vedere. În acea ședință, ministrul afacerilor externe a declarat că Guvernul a identificat surse de finanțare, așa cum rezultă din Adresa Ministerului Economiei și Finanțelor nr. 6.458 din 10 septembrie 2007, înregistrată la Departamentul pentru Relația cu Parlamentul sub nr. 9.769 din 11 septembrie 2007. În acea adresă se menționează că pentru anul 2007 au fost identificate economii la cheltuielile efectuate din bugetul de stat, astfel încât sursa de finanțare provine din realocarea unor sume în bugetul Ministerului Afacerilor Externe. Având în vedere dispozițiile art. 97 din Regulamentul Senatului, potrivit cărora la dezbaterile generale a proiectului sau a propunerii legislative Guvernul este reprezentat în mod obligatoriu de un membru al său, Curtea reține că ministrul afacerilor externe avea calitatea de reprezentant al Guvernului.

Curtea constată că, în punctul său de vedere exprimat asupra sesizării de neconstituționalitate, Guvernul confirmă declarațiile ministrului afacerilor externe, în sensul că sursa de finanțare a fost identificată de către Ministerul Economiei și Finanțelor, așa cum rezultă din adresa menționată anterior.

În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea art. 15 alin (1) din Legea privind finanțele publice nr. 500/2002, Curtea constată că eventuala necorelare existentă între diferite legi nu intră sub incidența controlului de constituționalitate. În acest sens s-a pronunțat Curtea Constituțională prin mai multe decizii, de exemplu: Decizia nr. 151 din 12 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 3 din 7 ianuarie 2000.

Având în vedere considerentele expuse, dispozițiile art. 146 lit. a) și ale art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și ale art. 11 lit. A.a), art. 15 alin. (1) și ale art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 495/2004 privind salarizarea și alte drepturi bănești ale personalului din administrația centrală a Ministerului Afacerilor Externe și de la misiunile diplomatice, oficiile consulare și instituturile culturale românești din străinătate este constituțională.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterile au avut loc la data de 14 noiembrie 2007 și la aceasta au participat: Ioan Vida, președinte, Nicolae Cochinescu, Aspazia Cojocar, Acsinte Gaspar, Petre Ninosu, Ion Predescu, Puskás Valentin Zoltán, Tudorel Toader și Augustin Zegrean, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Prim-magistrat-asistent,
Claudia Miu

OPINIE SEPARATĂ

Consider că sesizarea de neconstituționalitate ce are ca obiect prevederile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 495/2004 privind salarizarea și alte drepturi bănești ale personalului din administrația centrală a Ministerului Afacerilor Externe și de la misiunile diplomatice, oficiile consulare și institutele culturale românești din străinătate este întemeiată și ar fi trebuit admisă pentru următoarele motive:

Obiectul de reglementare al legii criticate îl constituie acordarea unor creșteri salariale, prin mărirea coeficienților de multiplicare la calculul salariului cu procente între 85% și 204%, precum și acordarea altor sporuri personalului din administrația centrală a Ministerului Afacerilor Externe și de la misiunile diplomatice, oficiile consulare și institutele culturale românești din străinătate și personalului care ocupă funcții specifice de execuție.

Considerăm că legea criticată a fost adoptată cu încălcarea art. 138 alin. (5) din Constituție, potrivit căruia „*Nicio cheltuială nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare*”. Textul constituțional consacră un principiu fundamental pentru asigurarea disciplinei financiare în cheltuirea banului public, în sensul că prin lege nu se pot stabili cheltuieli publice fără asigurarea sursei de finanțare. Consecința inițierii unui proiect de lege cu încălcarea acestei prevederi din Legea fundamentală este neconstituționalitatea acestuia.

În acest sens a decis și Curtea Constituțională în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 47/1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 28 septembrie 1993, și Decizia nr. 64/1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 310 din 28 decembrie 1993, și anume că art. 138 alin. (5) din Constituție implică două aspecte: stabilirea sursei de finanțare, care este un imperativ prevăzut de Legea fundamentală, și nivelul de finanțare, care este o problemă de oportunitate ce privește relațiile dintre Guvern și Parlament. Sub acest din urmă aspect, potrivit art. 111 din Constituție, în cazul în care o inițiativă legislativă implică modificarea prevederilor bugetare, Parlamentul este obligat să ceară Guvernului o informare. Nesolicitarea informării constituie de asemenea un motiv de neconstituționalitate, dacă s-a adoptat o reglementare care încalcă prevederile art. 138 alin. (5) din Constituție.

De asemenea, de principiu, prin Decizia nr. 36/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 11 aprilie 1996, și Decizia nr. 666/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 31 iulie 2007, Curtea Constituțională a reținut că prevederile art. 138 alin. (5) impun cu necesitate stabilirea concomitentă atât a alocației bugetare, ce are semnificația unei cheltuieli, cât și a sursei de finanțare, ce are semnificația venitului necesar pentru suportarea ei, spre a

se evita consecințele negative ale stabilirii unor cheltuieli bugetare fără acoperire.

Mai mult, dispozițiile art. 15 alin. (1) din Legea privind finanțele publice nr. 500/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 13 august 2002, așa cum au fost modificate prin Legea nr. 314/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 506 din 14 iulie 2003, vin să transpună în plan legislativ cerința constituțională a prevederilor art. 138 alin. (5). Aceste dispoziții reglementează limitele privind micșorarea veniturilor și majorarea cheltuielilor bugetare, stabilind că „*În cazurile în care se fac propuneri de elaborare a unor proiecte de acte normative a căror aplicare atrage micșorarea veniturilor sau majorarea cheltuielilor aprobate prin buget, trebuie să se prevadă și mijloacele necesare pentru acoperirea minusului de venituri sau creșterea cheltuielilor. În acest scop Guvernul, prin ordonatorii principali de credite în domeniul cărora se inițiază proiecte de acte normative și Ministerul Finanțelor Publice, va elabora fișa financiară, care se atașează la expunerea de motive sau la nota de fundamentare, după caz, ca document necesar pentru dezbaterile proiectului, și care va fi actualizată în concordanță cu eventualele modificări intervenite în proiectul de act normativ. [...]*” Or, din studiul tuturor actelor depuse de autoritățile competente nu s-a constatat prezența acestei fișe financiare, împrejurare ce dovedește neîndeplinirea de către autoritățile competente a obligației prevăzute de lege și, pe cale de consecință, a obligației constituționale.

Pe de altă parte, considerăm că prevederile legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 495/2004 sunt de natură a genera discrepante în cadrul sistemului de salarizare a personalului bugetar, în general, și al celui de salarizare a personalului Ministerului Afacerilor Externe, în special. Sub acest din urmă aspect, majorările salariale instituite prin legea criticată creează discriminări între persoane aflate în situații sensibil egale, fapt ce determină încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) care consacră principiul egalității în drepturi a cetățenilor. În plus, această diferență de tratament juridic, vădit inechitabilă, anihilează unul dintre obiectivele majore ale Programului legislativ al Guvernului, și anume atragerea, motivarea și reținerea personalului competent în sistemul bugetar.

Toate argumentele prezentate ne îndreptățesc să susținem că soluția corectă în cauza dedusă controlului de constituționalitate ar fi constituit-o admiterea sesizării și constatarea neconstituționalității Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 495/2004 privind salarizarea și alte drepturi bănești ale personalului din administrația centrală a Ministerului Afacerilor Externe și de la misiunile diplomatice, oficiile consulare și institutele culturale românești din străinătate.

Judecător,

Augustin Zegrean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.057

din 14 noiembrie 2007

referitoare la constituționalitatea dispozițiilor art. 25 alin. (1) și ale art. 26 din Legea camerelor de comerț din România

Secretarul general al Camerei Deputaților, cu Adresa nr. 51/4628 din 30 octombrie 2007, a înaintat Curții Constituționale sesizarea formulată de 53 de deputați, în temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituție, privind neconstituționalitatea unor prevederi din Legea camerelor de comerț din România, adoptată de Parlamentul României, în condițiile art. 77 alin. (2), cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituție.

Potrivit tabelului cuprinzând semnăturile autorilor sesizării de neconstituționalitate, cei 53 de deputați sunt următorii: Cristian Rădulescu, Miroșeanu Liviu Alexandru, Ionela Bruchental-Pop, Mircea Man, Gheorghe Barbu, Puzdrea Dumitru, Boagiu Anca Daniela, Nicolae Bara, Brânză William-Gabriel, Cosmin Gabriel Popp, Traian Constantin Igaș, Valeriu Tabără, Iulian-Gabriel Bârsan, Petru Movilă, Cornel Ștefan Bardan, Ghiorghioni Ionisie, Constantin Petrea, Ioan Dumitru Puchianu, Alexandru Mocanu, Gheorghe Albu, Grațielă Denisa Iordache, Daniel Ionescu, Ioan Oltean, Petre Străchinaru, Anca Constantinescu, Marcel-Laurențiu Romanescu, Petru Lificiu, Costică Canacheu, Cristian Ilie, Bogdan Cantaragiu, Alexandru Ciocâlțeu, Aurel Olarean, Constantin Amarie, Dan Grigore, Monica Maria Iacob-Ridzi, Mugurel Liviu Sârbu, Laurențiu Mironescu, Constantin Tudor, Dorin Liviu Nistoran, Văsioiu Horia, Radu-Cătălin Drăguș, Obuf Cătălin Ovidiu Buhăianu, Gheorghe Sârb, Dănuț Liga, Valentin Adrian Iliescu, Stelian Duțu, Radu Lambrino, Daniel Buda, Cezar-Florin Preda, Dumitru Becșenescu, Ion Gonțea, Petru Călian și Marius Rogin.

Sesizarea a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 10.347 din 30 octombrie 2007 și formează obiectul Dosarului nr. 1.516A/2007.

Prin această sesizare se solicită Curții Constituționale să constate că soluțiile legislative propuse prin art. 25 și art. 26 ale Legii camerelor de comerț din România sunt neconstituționale pentru următoarele motive:

1) Potrivit prevederilor art. 25 din legea criticată, pot fi membri ai Camerei Naționale: persoanele juridice constituite în temeiul Decretului-lege nr. 139/1990, cele înscrise în Registrul asociațiilor și fundațiilor ori în registrul patronatelor și persoane fizice. Calitatea de membru în primul caz se obține prin aderare, iar în celelalte două cazuri, în condițiile statutelor proprii. Se precizează că, prin Decizia nr. 609 din 20 iunie 2007, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra neconformității prevederilor cuprinse în art. 25 din legea criticată cu dispozițiile art. 40 din Constituție, în sensul că prevederile de lege menționate „nu ar intra sub incidența modalităților înscrise în conceptul de liberă asociere, din acest text nerezultând nici obligația comercianților de a se înscrie într-o asociere sau de a fi membri ai camerelor de comerț”. Prin urmare, consideră autorii sesizării, atât prevederile art. 25 din Legea camerelor de comerț din România, cât și decizia Curții Constituționale se referă numai la dreptul de a se asocia al camerelor de comerț teritoriale și al celorlalți membri, ele nu se referă și la dreptul Camerei Naționale de a se asocia ea însăși, „ceea ce apare ca fiind neconstituțional”. Astfel, Camera Națională este înființată prin Decretul-lege nr. 139/1990 privind camerele de comerț și industrie din România, ca organizație neguvernamentală, de utilitate publică, cu personalitate juridică și caracter autonom, cu sediul în București, și este o entitate distinctă, continuatoarea de drept a Camerei de Comerț și Industrie a României, ceea ce presupune ca și în raport cu aceasta să se aplice prevederile art. 40 din Constituție, lucru pe care Curtea Constituțională nu l-a făcut în Decizia sa nr. 609 din 20 iunie 2007.

Pe de altă parte, se arată că, întrucât în componența Camerei Naționale intră persoane juridice, formate din persoane fizice (cetățeni), și persoane fizice (tot cetățeni), „nu s-ar putea invoca faptul că prevederile art. 40 din Constituție ar fi aplicabile doar cetățenilor, nu și persoanelor juridice.

2) Prevederile art. 26 din lege sunt contrare dispozițiilor art. 16 din Constituție, deoarece ele instituie un regim discriminatoriu aplicabil unor persoane juridice sau persoane fizice aflate în situații analoge, și anume membrilor Camerei Naționale, cărora le conferă drepturi diferite de vot.

Astfel, potrivit art. 26 din lege, statutul Camerei Naționale se adoptă de adunarea generală doar cu votul majorității membrilor de drept, deși, în conformitate cu art. 25 din aceeași lege, alături de membrii de drept din Camera Națională pot face parte și membri asociați și membri onorofici. Legea elimină de la vot ultimele două categorii de membri fără nicio justificare, iar legea nu prevede că membrii de drept au un statut juridic diferit, aflându-se în situații diferite, față de celelalte categorii de membri, care să justifice o reglementare diferită, în favoarea membrilor de drept.

În sprijinul sesizării, autorii evocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului, în sensul că principiul egalității este încălcat atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără o motivare obiectivă și rezonabilă, sau atunci când există o disproporție între scopul urmărit și mijloacele folosite.

În final, se arată că problematica expusă a mai fost examinată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 609 din 20 iunie 2007, însă cu o altă motivare.

Autorii susțin că în considerentele deciziei s-a reținut „absolut nemotivat” că „«în cauza de față este vorba de 3 categorii de membri ai Camerei Naționale, fiecare având o reglementare juridică», ceea ce este cu totul eronat, întrucât legea nu cuprinde reglementări diferite pentru fiecare categorie de membri, ci doar identificarea acestora în art. 25 din lege”.

În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a prezenta punctele lor de vedere cu privire la sesizarea de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

Reuniunea președinților camerelor de comerț și industrie teritoriale a trimis Curții Constituționale un memoriu înregistrat sub nr. 10.706 din 6 noiembrie 2007, prin care solicită respingerea sesizării de neconstituționalitate, deoarece Curtea Constituțională, fiind sesizată la data de 11 mai 2007 asupra neconstituționalității Legii camerelor de comerț din România, de către aceiași autori și pentru aceleași motive, a respins sesizarea și a constatat că legea este constituțională, prin Decizia nr. 609 din 20 iunie 2007.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, Legea camerelor de comerț din România, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele:

Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, 10, 15, 16 și 18 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor de lege criticate.

Așa cum rezultă din conținutul sesizării, critica de neconstituționalitate vizează prevederile art. 25 și 26 din Legea camerelor de comerț din România, care au următorul cuprins:

— Art. 25 alin. (1): „*Membrii Camerei Naționale pot fi:*

a) *membrii de drept, categorie alcătuită din persoane juridice a căror personalitate juridică a fost recunoscută prin hotărâre a Guvernului emisă în baza Decretului-lege nr. 139/1990 privind camerele de comerț și industrie din România, cu completările ulterioare;*

b) *membrii asociați, categorie alcătuită din persoane juridice înscrise în Registrul asociațiilor și fundațiilor sau în Registrul patronatelor;*

c) *membrii de onoare, categorie alcătuită din persoane fizice.*

(2) *Calitatea prevăzută la alin. (1) lit. a) se obține prin aderare, odată cu intrarea în vigoare a prezentei legi.*

(3) *Calitatea prevăzută la alin. (1) lit. b) și c) se obține în conformitate cu prevederile statutului propriu adoptat potrivit dispozițiilor prezentei legi.”*

— Art. 26: „*Camera Națională este organizată și își desfășoară activitatea în conformitate cu prevederile prezentei legi și cu statutul propriu aprobat de adunarea generală, cu votul majorității membrilor de drept.”*

Dispozițiile din Constituție considerate ca fiind încălcate prin textele criticate sunt cele cuprinse la art. 16 și 40, al căror cuprins este următorul:

— Art. 16: „(1) *Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*

(2) *Nimeni nu este mai presus de lege.*

(3) *Funcțiile și demnitățile publice, civile sau militare, pot fi ocupate, în condițiile legii, de persoanele care au cetățenia română și domiciliul în țară. Statul român garantează egalitatea de șanse între femei și bărbați pentru ocuparea acestor funcții și demnități.*

(4) *În condițiile aderării României la Uniunea Europeană, cetățenii Uniunii care îndeplinesc cerințele legii organice au dreptul de a alege și de a fi aleși în autoritățile administrației publice locale.”*

— Art. 40: „(1) *Cetățenii se pot asocia liber în partide politice, în sindicate, în patronate și în alte forme de asociere.*

(2) *Partidele sau organizațiile care, prin scopurile ori prin activitatea lor, militează împotriva pluralismului politic, a principiilor statului de drept ori a suveranității, a integrității sau a independenței României sunt neconstituționale.*

(3) *Nu pot face parte din partide politice judecătorii Curții Constituționale, avocații poporului, magistrații, membrii activi ai armatei, poliștii și alte categorii de funcționari publici stabilite prin lege organică.*

(4) *Asociațiile cu caracter secret sunt interzise.”*

Înainte de a examina fondul sesizării de neconstituționalitate, Curtea observă că la data de 11 mai 2007 aceiași autori au mai sesizat Curtea Constituțională pentru a se constata că prevederile art. 25 alin. (1) și ale art. 26 din Legea camerelor de comerț din România încalcă dispozițiile art. 16 și 40 din Constituție, iar prin Decizia nr. 609 din 20 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 453 din 4 iulie 2007, instanța de jurisdicție constituțională a constatat că dispozițiile criticate sunt constituționale.

Prin sesizarea supusă examinării, aceiași autori solicită pentru a doua oară constatarea neconstituționalității prevederilor art. 25 și 26 din legea criticată, tot prin raportare la dispozițiile art. 40 și, respectiv, ale art. 16 din Constituție. Curtea mai observă că, deși autorii sesizării vizează neconstituționalitatea art. 25 din lege, în realitate sunt criticate doar prevederile alin. (1) ale aceluiași articol, așa cum rezultă și din concluziile sesizării. Așadar, Curtea reține că obiectul prezentei sesizări îl formează dispozițiile art. 25 alin. (1) și cele ale art. 26 din Legea camerelor de comerț și industrie din România.

Din examinarea criticii formulate, Curtea constată că în privința dispozițiilor art. 26 sunt invocate aceleași motive de neconstituționalitate ca și în sesizarea inițială, iar în privința art. 25 alin. (1), reține că sesizarea adaugă motive suplimentare de neconstituționalitate, și anume:

a) nereglementarea dreptului Camerei Naționale de a se asocia ea însăși, prevedere contrară dispozițiilor art. 40 din Constituție;

b) stabilirea componenței Camerei Naționale din persoane fizice, pe de o parte, și din persoane juridice, pe de altă parte, care la rândul lor sunt formate din persoane fizice, de asemenea este contrară aceluiași articol din Constituție.

Cu excepția celor două motive arătate mai sus, Curtea s-a pronunțat asupra prevederilor de lege criticate prin Decizia nr. 609/2007, care, în temeiul art. 147 alin. (4) din Constituție, este definitivă și general obligatorie de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I. Întrucât nu au fost sesizate și criticate dispozițiile art. 25 și 26 din Legea camerelor de comerț și industrie din România care se publică în Monitorul Oficial al României

intervenit elemente noi care să justifice schimbarea soluției, considerentele precedentei decizii subzistă și în cauza de față.

I. Cu privire la prevederile art. 25 alin. (1) din Legea camerelor de comerț din România, Curtea a statuat că dreptul de asociere este un drept fundamental, ce oferă cetățenilor posibilitatea de a se asocia în mod liber în partide politice, în sindicate și în alte forme de asociere, în spiritul dispozițiilor art. 40 din Constituție. Exercițiul acestui drept nu poate face obiectul altor restrângeri decât a celor care, prevăzute de lege, constituie măsuri necesare într-o societate democratică pentru apărarea anumitor valori fundamentale. De asemenea, contrar celor susținute de autorii sesizării, s-a constatat că dispozițiile art. 25 alin. (1) din Legea camerelor de comerț din România nu intră sub incidența dreptului de liberă asociere, astfel cum acesta este reglementat de prevederile art. 11 din Convenție pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la libertatea de întrunire și de asociere.

Curtea Constituțională constată că autorii sesizării susțin, în plus, că spre deosebire de dreptul camerelor teritoriale de a se asocia, legiuitorul nu a reglementat și dreptul Camerei Naționale de a se asocia ea însăși. Or, legea reglementează posibilitatea camerelor teritoriale de a adera la Camera Națională, acestea fiind persoane juridice recunoscute potrivit Decretului-lege nr. 139/1990 privind camerele de comerț și industrie din România, așa cum reiese din art. 2 al acestui act normativ. Curtea reține că legiuitorul a reglementat dreptul camerelor teritoriale de a adera, în condițiile legii, la Camera Națională și nu a reglementat dreptul de asociere, consacrat de dispozițiile art. 40 din Constituție. Dacă legiuitorul ar fi avut în vedere înființarea Camerei Naționale în temeiul dreptului de asociere, ar fi precizat în mod expres această modalitate.

Cel de al doilea motiv invocat, față de prima sesizare, se referă la faptul că din componența Camerei Naționale fac parte persoane juridice, care la rândul lor sunt formate din persoane fizice sau/și persoane fizice în calitate de cetățeni, ceea ce ar însemna să beneficieze de aplicarea dispozițiilor art. 40 din Constituție.

Având în vedere considerentele expuse, dispozițiile art. 146 lit. a) și ale art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și ale art. 11 lit. A.a), ale art. 15 alin. (1) și ale art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că dispozițiile art. 25 alin. (1) și ale art. 26 din Legea camerelor de comerț din România sunt constituționale. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterea a avut loc la data de 14 noiembrie 2007 și la aceasta au participat: Ioan Vida, președinte, Nicolae Cochinescu, Aspazia Cojocar, Acsinte Gaspar, Petre Ninosu, Ion Predescu, Puskás Valentin Zoltán, Tudorel Toader și Augustin Zegrean, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Prim-magistrat-asistent,
Claudia Miu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****privind modalitățile de investigare și evaluare a poluării solului și subsolului**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 66 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 265/2006, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

CAPITOLUL I**Dispoziții generale**

Art. 1. — Prezenta hotărâre reglementează modalitățile de investigare și evaluare a poluării solului și subsolului, în scopul identificării prejudiciilor aduse acestora și stabilirii responsabilităților pentru refacerea mediului geologic.

Art. 2. — În înțelesul prezentei hotărâri, expresiile și termenii de mai jos au următoarele semnificații:

activitate poluatoare — orice activitate care determină schimbări negative privind caracteristicile naturale ale calității mediului geologic;

curățare — ansamblul lucrărilor efectuate în vederea îndepărtării parțiale sau totale a poluantului ori poluanților și a materialelor contaminate, fără tratare;

deținător de teren — persoana fizică sau juridică care deține în proprietate sau în folosință un teren în baza unui titlu valabil;

evaluare — orice metodă utilizată pentru măsurarea, calcularea, modelarea, prognozarea sau estimarea prezenței unui poluant în mediul geologic;

investigare — procesul de identificare a prezenței poluanților în mediul geologic, delimitarea spațială a acestora, stabilirea concentrației lor, precum și a relației acestora cu matricea minerală și structura mediului geologic;

raport geologic de investigare și evaluare a poluării mediului geologic — documentație tehnică elaborată de specialiști în domeniul științelor geologice și pedologice, persoane fizice sau juridice, care cuprinde rezultatele etapelor de investigare și evaluare a poluării;

reconstrucție ecologică — ansamblul lucrărilor efectuate în vederea aducerii unui sit, după remedierea acestuia, cât mai aproape de starea naturală;

refacerea mediului geologic — ansamblul măsurilor de curățare, remediere și/sau reconstrucție ecologică;

remediere — ansamblul lucrărilor efectuate în vederea readucerii concentrațiilor poluanților sub valorile pragului de alertă;

sit abandonat — zonă definită geografic, delimitată în suprafață și în adâncime, poluată cu substanțe biologice sau chimice și părăsită de poluator;

sit contaminat — zonă definită geografic, delimitată în suprafață și în adâncime, poluată cu substanțe biologice sau chimice;

sit orfan — zonă definită geografic, delimitată în suprafață și în adâncime, poluată cu substanțe biologice sau chimice, al cărei poluator este necunoscut.

Art. 3. — Prevederile prezentei hotărâri nu se aplică în cazul contaminărilor cu organisme modificate genetic sau cu substanțe radioactive ce sunt supuse altor prevederi legale.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Art. 4. — (1) Investigarea mediului geologic pentru evaluarea contaminării se realizează prin metode specifice geologice și pedologice.

(2) Metodele prevăzute la alin.(1) se stabilesc în funcție de caracteristicile geologice ale formațiunilor poluate, de natura poluantului și de distribuția acestuia în suprafață și în plan vertical.

(3) Pachetul minimal obligatoriu de metode cuprinde investigarea geologică și/sau hidrogeologică, geochimică și geofizică.

Art. 5. — (1) Investigarea și evaluarea poluării solului și subsolului reprezintă obligația și responsabilitatea operatorului economic sau deținătorului de teren care a desfășurat ori desfășoară activități poluatoare sau potențial poluatoare pentru mediul geologic.

(2) Investigarea și evaluarea poluării solului și subsolului se realizează în următoarele cazuri:

a) la constatarea unei poluări potențial periculoasă pentru sănătatea oamenilor și pentru mediu;

b) la elaborarea bilanțului de mediu;

c) la stabilirea obligațiilor de mediu, în cazul schimbării statutului juridic al terenurilor pe care s-a desfășurat o activitate cu impact asupra mediului;

d) la identificarea unei surse potențial poluatoare a solului și subsolului;

e) periodic, pentru urmărirea evoluției în timp a siturilor contaminate a căror remediere se realizează prin atenuare naturală, bioremediere sau metode de remediere de lungă durată;

f) la monitorizarea siturilor după încheierea programelor sau proiectelor de curățare, remediere și/sau reconstrucție ecologică;

g) la producerea accidentelor care conduc la poluarea terenului, după îndepărtarea sursei și poluanților deversați în mediul geologic.

Art. 6. — La încetarea activității cu impact asupra mediului geologic, la schimbarea activității sau a destinației terenului, operatorul economic sau deținătorul de teren este obligat să realizeze investigarea și evaluarea poluării mediului geologic.

Art. 7. — (1) Finanțarea lucrărilor de investigare și evaluare a poluării mediului geologic este suportată de operatorul economic sau de deținătorul de teren, în cazul poluărilor actuale și istorice.

(2) Pentru situri contaminate orfane și abandonate aparținând domeniului public al statului, lucrările de investigare și de evaluare a poluării mediului geologic sunt finanțate de la bugetul de stat, prin bugetele autorităților care le administrează sau din fonduri structurale și de coeziune, prin proiecte aprobate spre finanțare în conformitate cu regulile de implementare a acestor fonduri.

Art. 8. — (1) Evaluarea intensității poluării într-un sit contaminat se efectuează prin comparație cu fondul natural din zonele adiacente și cu valorile de prag de alertă și prag de intervenție.

(2) Valorile de fond natural se stabilesc în funcție de zonă și de formațiunea geologică existentă.

(3) Valorile de prag de alertă și de prag de intervenție sunt prevăzute în reglementările specifice.

CAPITOLUL II Investigare și evaluare

Art. 9. — (1) Operatorul economic sau deținătorul de teren este obligat să completeze și să transmită chestionarele prevăzute în anexele nr. 1 și 2, la solicitarea autorității competente pentru protecția mediului, în termen de 3 luni de la primirea acestora.

(2) Identificarea preliminară a siturilor contaminate se realizează de către Agenția Națională pentru Protecția Mediului, prin instituțiile în subordine, pe baza chestionarelor prevăzute în anexele nr. 1 și 2, a documentației existente pentru actul de reglementare emis și a rapoartelor anuale efectuate de Oficiul de Studii Pedologice și Agrochimice, în termen de 5 luni de la intrarea în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 10. — (1) Se aprobă prin ordin comun al conducătorilor autorității publice centrale pentru protecția mediului și dezvoltare durabilă, autorității publice centrale în domeniile economiei și finanțelor și autorității publice centrale în domeniul agriculturii și dezvoltării rurale, în termen de 9 luni de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, următoarele:

- a) lista siturilor contaminate istoric, orfane, abandonate;
- b) lista siturilor contaminate actual.

(2) Listele prevăzute la alin.(1) se actualizează anual.

Art. 11. — (1) Autoritatea publică centrală pentru protecția mediului și dezvoltare durabilă, prin unitățile din subordine și în baza rapoartelor anuale efectuate de oficiile județene de studii pedologice și agrochimice, analizează și identifică siturile contaminate identificate și identifică siturile potențial a fi contaminate, precum și sursele de poluare sau potențial poluatoare.

(2) Pentru siturile contaminate incluse în lista prevăzută la art. 10 alin.(1) lit. a), autoritatea publică centrală pentru protecția mediului și dezvoltare durabilă decide efectuarea investigării și evaluării poluării mediului geologic în zonele afectate și stabilește condițiile de investigare.

(3) Pentru siturile contaminate incluse în lista prevăzută la art. 10 alin.(1) lit. b) și pentru siturile potențial a fi contaminate, Agenția Națională pentru Protecția Mediului, prin instituțiile din subordine, decide și notifică operatorul economic sau deținătorul de teren asupra efectuării investigării și evaluării poluării mediului geologic în zonele afectate și avizează programele de investigare.

Art. 12. — (1) Lucrările de investigare se execută de persoane fizice sau juridice, posesoare ale unui document de calificare care atestă calitatea și competența de specialist/firmă specializată în domeniul științelor geologice și pedologice.

(2) Răspunderea privind calitatea și corectitudinea informațiilor rezultate în urma lucrărilor de investigare revine executanților acestora.

Art. 13. — Investigarea și evaluarea poluării mediului geologic pentru amplasament și zonele adiacente parcurg următoarele etape:

- a) analiza și interpretarea datelor existente;
- b) investigarea și evaluarea preliminară;
- c) investigarea și evaluarea detaliată.

Art. 14. — (1) Operatorul economic sau deținătorul de teren care se încadrează în unul dintre cazurile prevăzute la art. 5 alin.(2) este obligat să întocmească, prin compartimente proprii de specialitate ori prin persoane fizice sau juridice atestate conform art. 12, un raport geologic de investigare și evaluare a poluării mediului geologic, care este înaintat autorității competente pentru protecția mediului.

(2) Autoritatea competentă pentru protecția mediului analizează raportul geologic de investigare și evaluare a poluării mediului geologic, decide și notifică declararea zonei ca sit contaminat sau potențial a fi contaminat ori ca zonă necontaminată și nici potențial a fi contaminată, după caz.

Art. 15. — Metodologiile și conținutul raportului geologic de investigare și evaluare a poluării solului și subsolului pe etape, criteriile și indicatorii de evaluare a poluării mediului geologic se publică sub formă de ghid tehnic, aprobat prin ordin comun al conducătorilor autorității publice centrale pentru protecția mediului și dezvoltare durabilă, autorității publice centrale în domeniile economiei și finanțelor și autorității publice centrale în domeniul agriculturii și dezvoltării rurale, în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 16. — Autoritatea competentă pentru protecția mediului, în urma analizei informațiilor cuprinse în chestionarele prevăzute în anexele nr. 1 și 2 și a documentației pe baza căreia s-a emis actul de reglementare, decide și notifică operatorul economic sau deținătorul de teren asupra trecerii la etapa de investigare și evaluare preliminară, în cazul în care există un risc potențial pentru sănătatea oamenilor și mediu.

Art. 17. — Scopul investigării și evaluării preliminare este stabilirea existenței și intensității poluării mediului geologic prin prelevări de probe, analize geologice, geochimice și măsurători geofizice.

Art. 18. — Raportul geologic de investigare și evaluare preliminară a poluării mediului geologic se înaintează autorității competente pentru protecția mediului care a stabilit necesitatea realizării etapei prevăzute la art. 13 lit. b).

Art. 19. — (1) În cazul în care concentrația unuia sau a mai multor poluanți se situează peste pragul de alertă, dar nu atinge valorile pragului de intervenție, operatorul economic și/sau deținătorul de teren sunt obligați să asigure monitorizarea periodică a evoluției concentrațiilor de poluanți în mediul geologic, stabilită de către autoritatea competentă pentru protecția mediului.

(2) În cazul în care concentrația unuia sau a mai multor poluanți depășește valorile pragului de intervenție, operatorul economic sau deținătorul de teren este obligat să realizeze etapa de investigare și evaluare detaliată, la solicitarea și în condițiile stabilite de autoritatea competentă pentru protecția mediului.

Art. 20. — Scopul investigării și evaluării detaliate este delimitarea spațială a zonei poluate, clarificarea naturii și intensității poluării identificate, relația poluanților cu matricea minerală a rocilor și structura mediului geologic, căile de migrare și transport al poluanților și evaluarea riscului geologic, date necesare elaborării programelor sau proiectelor de refacere a mediului geologic.

Art. 21. — Rezultatele investigării și evaluării detaliate sunt cuprinse în raportul geologic final de investigare și evaluare a poluării mediului geologic, care se depune la autoritatea competentă pentru protecția mediului.

Art. 22. — În urma analizei raportului geologic final de investigare și evaluare a poluării mediului geologic, autoritatea competentă pentru protecția mediului decide dacă poluarea mediului geologic din amplasament are un impact semnificativ asupra sănătății oamenilor și mediului și solicită operatorului economic sau deținătorului de teren elaborarea studiului evaluării de risc, conform legislației specifice în vigoare.

Art. 23. — (1) Autoritatea competentă pentru protecția mediului negociază cu operatorul economic și/sau cu deținătorul de teren programele de investigare și evaluare a poluării mediului geologic, studiul evaluării de risc și termenele de execuție a acestora, pe baza concluziilor și recomandărilor rezultate în urma realizării etapelor prevăzute la art. 13.

(2) Este obligatorie pentru operatorul economic sau deținătorul de teren respectarea termenelor stabilite.

CAPITOLUL III

Elaborarea deciziei de refacere a mediului

Art. 24. — Raportul geologic final de investigare și evaluare a poluării mediului geologic împreună cu evaluarea de risc se analizează de către autoritatea competentă pentru protecția mediului.

Art. 25. — În urma analizei, autoritatea competentă pentru protecția mediului decide, dacă este cazul, refacerea mediului geologic și notifică operatorul economic sau deținătorul de teren asupra condițiilor generale de realizare a acesteia.

Art. 26. — În baza deciziei prevăzute la art. 25, operatorul economic sau deținătorul de teren elaborează studiul de fezabilitate și proiectul tehnic pentru curățare, remediere și/sau

reconstrucție ecologică sau de minimizare a riscurilor existente în zona afectată, în termenul stabilit de autoritatea competentă pentru protecția mediului.

CAPITOLUL IV

Sancțiuni

Art. 27. — (1) Următoarele fapte constituie contravenții și se sancționează după cum urmează:

a) nerespectarea prevederilor art. 5 alin.(1), art. 12 alin.(2) și ale art. 19 alin.(1), cu amendă de la 2.000 lei la 5.000 lei, pentru persoane fizice, și de la 20.000 lei la 40.000 lei, pentru persoane juridice;

b) nerespectarea prevederilor art. 6, art. 9 alin.(1), art. 14 alin.(1), art. 23 alin.(2) și ale art. 26, cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei, pentru persoane fizice, și de la 30.000 lei la 50.000 lei, pentru persoane juridice.

(2) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de comisarul Gărzii Naționale de Mediu.

(3) Contravenientul poate achita, pe loc sau în termen de 48 ore de la data încheierii procesului-verbal ori, după caz, de la data comunicării acestuia, jumătate din minimul amenzii, agentul constatatator făcând mențiuni despre aceasta în procesul verbal.

Art. 28. — Dispozițiile art. 27 referitoare la contravenții se completează cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 29. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul mediului și dezvoltării durabile,

Attila Korodi

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

Dacian Cioloș

Ministrul internelor și reformei administrative,

Cristian David

Ministrul economiei și finanțelor,

Varujan Vosganian

București, 19 noiembrie 2007.

Nr. 1.408.

ANEXA Nr. 1

CHESTIONAR

pentru operatorii economici privind identificarea siturilor posibil contaminate

1. **Operator economic, date de identificare și contact**

2. **Acte de reglementare de mediu deținute** (avize, acorduri, autorizații etc.)

3. **Activități pe amplasament cu impact potențial semnificativ asupra mediului geologic:** localizare geografică, fluxuri tehnologice, bilanț de materii prime, gestiune de substanțe chimice periculoase și deșeuri, activități/instalații industriale în mediul geologic (foraje, depozite subterane, transport subteran etc.)

4. **Elemente de contaminare cunoscute:** tipul de poluant, concentrația, distribuția spațială

5. **Elemente de contaminare potențială**

6. **Potențial de migrare a poluanților:** în interiorul amplasamentului, pe suprafață și în adâncime, în exteriorul amplasamentului, pe suprafață și în adâncime

7. **Evaluare de risc asupra mediului și sănătății oamenilor:** informații privind rolul mediului geologic în evaluarea de risc

8. **Accidente ecologice produse:** efecte asupra mediului geologic (dacă da, specificați anul, tipul poluantului, sursa, măsurile luate, rezultatele etc.)

9. **Surse de pericol potențial generator de poluare pentru mediul geologic** (dacă da, descrieți sursa)

10. **Măsuri care vizează mediul geologic, conținute în programele pentru conformare sau planurile de măsuri**

11. **Rezultate ale monitorizării factorului de mediu sol, subsol**

12. **Informații suplimentare rezultate din alte tipuri de investigații geologice și pedologice realizate pe amplasament**

CHESTIONAR**pentru autoritățile administrației publice locale privind identificarea siturilor posibil contaminate****1. Autoritate a administrației publice locale, date de identificare și contact****2. Amplasamente localizate pe domeniul public și/sau privat aflate în administrare, posibil contaminate și/sau contaminate****3. Caracterizarea fiecărui amplasament:** date de identificare, localizare geografică, activități anterioare și/sau actuale desfășurate pe amplasament care au poluat și/sau posibil poluatoare, operatori economici care au desfășurat activități poluatoare, starea actuală a amplasamentului etc.**4. Elemente de contaminare cunoscute:** tipul de poluant, concentrația, distribuția spațială**5. Elemente de contaminare potențială****6. Potențial de migrare a poluanților:** în interiorul amplasamentului, pe suprafață și în adâncime, în exteriorul amplasamentului, pe suprafață și în adâncime**7. Evaluare de risc asupra mediului și sănătății oamenilor:** informații privind rolul mediului geologic în evaluarea de risc**8. Accidente ecologice produse:** efecte asupra comunității locale înconjurătoare, mediului geologic (dacă da, specificați anul, tipul poluantului, sursa, măsurile luate, rezultatele etc.)**9. Surse de pericol potențial generator de poluare pentru mediul geologic** (dacă da, descrieți sursa)**10. Rezultate ale monitorizării factorului de mediu sol, subsol****11. Informații suplimentare rezultate din alte tipuri de investigații geologice și pedologice realizate pe fiecare amplasament****ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE**MINISTERUL ECONOMIEI ȘI FINANTELOR
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ**ORDIN****privind procedura de soluționare a contestațiilor înregistrate la Direcția generală de administrare a marilor contribuabili până la data de 1 octombrie 2007 și nesoluționate**

În temeiul art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 495/2007 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere art. III din Hotărârea Guvernului nr. 1.171/2007 privind modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 386/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei și Finanțelor și a Hotărârii Guvernului nr. 495/2007 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și modificarea Hotărârii Guvernului nr. 532/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale a Vămirilor și a Hotărârii Guvernului nr. 533/2007 privind organizarea și funcționarea Gărzii Financiare, coroborat cu prevederile art. II alin. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 47/2007 privind reglementarea unor măsuri financiar-fiscale și ale titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:**Art. 1.** — Contestațiile înregistrate la Direcția generală de administrare a marilor contribuabili până la data de 1 octombrie 2007, aflate în curs de soluționare, se soluționează prin decizie semnată de directorul general al Direcției generale de administrare a marilor contribuabili sau de înlocuitorul acestuia.**Art. 2.** — Aceeași procedură se aplică și contestațiilor a căror soluționare a fost suspendată prin decizie emisă de Direcția generală de administrare a marilor contribuabili și pentru care a încetat motivul suspendării potrivit prevederilor art. 214 din

Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Dispozițiile titlului IX „Soluționarea contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale” din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, și ale normelor și instrucțiunilor date în aplicarea acestuia se aplică în mod corespunzător.**Art. 4.** — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Daniel ChițoiuBucurești, 5 noiembrie 2007.
Nr. 2.195.

ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

ORDIN

**pentru aprobarea Modalităților unitare de aplicare în sistemul de asigurări sociale de sănătate
a Ordinului ministrului economiei și finanțelor nr. 1.645/2007**

Având în vedere:

— Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 1.645/2007 pentru aprobarea Procedurii de restituire a sumelor reprezentând contribuție de asigurări sociale de sănătate, plătite în plus față de obligația fiscală sau din eroare, precum și a garanțiilor constituite pentru îlesnirile la plată acordate în baza prevederilor legale în materie, rămase neutilizate la sfârșitul anului bugetar 2003 în contul de disponibil al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate și virate în contul 87.98 „Excedent al bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate”;

— Referatul de aprobare al Direcției generale economice din cadrul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. DGA III/2.215 din 16 noiembrie 2007, aprobat de președintele Casei Naționale de asigurări de Sănătate, în temeiul dispozițiilor:

— art. 281 alin. (2) din titlul VIII al Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 17 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 972/2006 pentru aprobarea Statutului Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,

președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Modalitățile unitare de aplicare în sistemul de asigurări sociale de sănătate a Ordinului ministrului economiei și finanțelor nr. 1.645/2007 pentru aprobarea Procedurii de restituire a sumelor reprezentând contribuție de asigurări sociale de sănătate, plătite în plus față de obligația fiscală sau din eroare, precum și a garanțiilor constituite pentru îlesnirile la plată acordate în baza prevederilor legale în materie, rămase neutilizate la sfârșitul anului bugetar 2003 în contul de disponibil al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate și virate în contul 87.98 „Excedent al bugetului Fondului național

unic de asigurări sociale de sănătate”, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Casa Națională de Asigurări de Sănătate și casele de asigurări de sănătate, precum și persoanele juridice sau fizice, în calitate de angajator, care solicită restituirea sumelor reprezentând contribuțiile de asigurări sociale de sănătate, plătite în plus față de obligația fiscală sau din eroare, și/sau sumele reprezentând garanții constituite pentru îlesnirile la plată vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
Vasile Ciurchea

București, 19 noiembrie 2007.
Nr. 905.

ANEXĂ

MODALITĂȚI UNITARE

de aplicare în sistemul de asigurări sociale de sănătate a Ordinului ministrului economiei și finanțelor nr. 1.645/2007 pentru aprobarea Procedurii de restituire a sumelor reprezentând contribuție de asigurări sociale de sănătate, plătite în plus față de obligația fiscală sau din eroare, precum și a garanțiilor constituite pentru îlesnirile la plată acordate în baza prevederilor legale în materie, rămase neutilizate la sfârșitul anului bugetar 2003 în contul de disponibil al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate și virate în contul 87.98 „Excedent al bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate”

I. Prevederi referitoare la restituirea sumelor reprezentând contribuțiile de asigurări sociale de sănătate, plătite în plus față de obligația fiscală sau din eroare

1. Pentru restituirea sumelor reprezentând contribuțiile de asigurări sociale de sănătate, plătite în plus față de obligația fiscală sau din eroare, solicitanții vor depune cerere pentru certificarea dreptului de restituire la casele de asigurări de sănătate aflate în subordinea Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, al cărei model este prevăzut în anexa la prezentele modalități unitare.

2. Cererea pentru certificarea dreptului de restituire se depune la casa de asigurări de sănătate la care solicitanții au

efectuat plățile în cauză. Solicitanții vor anexa la cerere copiile documentelor care să probeze plata sumelor.

3. Cererile depuse la casa de asigurări de sănătate vor fi verificate sub aspectul realității și exactității celor solicitate, al încadrării în termenul legal de prescripție a dreptului de a cere compensarea sau restituirea sumelor.

4. După efectuarea verificărilor, casa de asigurări de sănătate va emite dispoziția de restituire a unor sume reprezentând contribuție de asigurări sociale de sănătate datorată de angajator, precum și a garanțiilor constituite pentru îlesnirile la plată acordate în baza prevederilor legale în materie, al cărei model este prevăzut în Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 1.645/2007 pentru aprobarea

Procedurii de restituire a sumelor reprezentând contribuție de asigurări sociale de sănătate, plătite în plus față de obligația fiscală sau din eroare, precum și a garanțiilor constituite pentru înlesnirile la plată acordate în baza prevederilor legale în materie, rămase neutilizate la sfârșitul anului bugetar 2003 în contul de disponibil al Casei Naționale de Sănătate și virate în contul 87.98 „Excedent al bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate”.

5. Dispoziția de restituire aprobată de conducătorul casei de asigurări de sănătate va confirma sumele plătite în plus față de obligația fiscală și natura lor, precum și faptul că acestea nu au făcut obiectul unor operațiuni de compensare ori restituire.

6. După aprobare, dispoziția de restituire se transmite în original solicitantului, în vederea continuării procedurii de restituire potrivit Ordinului ministrului economiei și finanțelor nr. 1.645/2007.

7. O copie a cererii de restituire emise de către organul fiscal competent împreună cu copia dispoziției de restituire emise de casa de asigurări de sănătate competentă vor fi anexate la cele 3 exemplare ale notei de compensare și/sau notei de restituire, după caz, fiind transmise unității Trezoreriei Statului care deservește organul fiscal competent, în scopul efectuării operațiunii de compensare și/sau de restituire.

8. Ulterior efectuării restituirii/compensării, organul fiscal competent va transmite solicitantului un exemplar al notei de compensare și/sau al notei de restituire și va informa în scris casa de asigurări de sănătate care a emis dispoziția de restituire cu privire la efectuarea operațiunilor de compensare/restituire.

9. Casele de asigurări de sănătate vor comunica Casei Naționale de Asigurări de Sănătate informațiile transmise de organul fiscal competent, în vederea monitorizării operațiunilor de compensare/restituire.

II. Prevederi referitoare la restituirea garanțiilor constituite pentru înlesnirile la plată acordate în baza prevederilor legale în materie, rămase neutilizate la sfârșitul anului bugetar 2003 în contul de disponibil al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate și virate în contul 87.98 „Excedent al bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate”

1. Pentru restituirea sumelor reprezentând garanții constituite pentru înlesnirile la plată acordate în baza prevederilor legale în materie, solicitanții vor proceda conform procedurii descrise la pct. I.1—I.5.

2. După aprobare, dispoziția de restituire emisă de conducătorul casei de asigurări de sănătate va fi depusă la Casa Națională de Asigurări de Sănătate, în vederea restituirii sumelor reprezentând garanții constituite pentru înlesnirile la plată acordate în baza prevederilor legale în materie.

*ANEXĂ
(la modalități unitare)*

CERERE PENTRU CERTIFICAREA DREPTULUI DE RESTITUIRE

UNITATEA

.....
Str. nr. ... bl., sc., et.,
ap., sectorul/județul
Codul fiscal
Contul
Trezoreria/Banca
Nr. /

Către Casa de Asigurări de Sănătate.....

Unitatea....., cod fiscal....., cu sediul în localitatea.....,
str..... nr.... bl...., sc...., et...., ap...., sectorul/județul....., cont....., deschis la
Trezoreria/Banca....., vă rugăm a ne certifica dreptul de restituire pentru suma de..... (.....) lei,
reprezentând:

contribuțiile de asigurări sociale de sănătate, plătite în plus față de obligația fiscală sau din eroare;

garanții constituite pentru înlesnirile la plată acordate în baza prevederilor legale în materie.

La prezenta cerere anexăm următoarele copii ale documentelor care probează plata sumelor:

.....
Director,
(Administrator)
.....

Director economic,
.....

ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

COMISIA DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

DECIZIE

privind retragerea autorizației de funcționare a brokerului de asigurare Societatea Comercială „PRO ASIGURĂRI BROKER DE ASIGURARE” — S.R.L. și interzicerea desfășurării activității de broker de asigurare în România

Comisia de Supraveghere a Asigurărilor, cu sediul în municipiul București, str. Amiral Constantin Bălescu nr. 18, sectorul 1, cod de înregistrare fiscală 14045240/01.07.2001, reprezentată legal de președinte, în temeiul art. 4 alin. (19), precum și al art. 39 alin. (5) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, în baza hotărârii Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, adoptată în ședința din data de 6 noiembrie 2007, conform art. 4 alin. (22)—(24¹) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, în cadrul căreia a fost analizată documentația aferentă Notei nr. IX.506 din 26 octombrie 2007 privind controlul inopinat efectuat la Societatea Comercială „PRO ASIGURĂRI BROKER DE ASIGURARE” — S.R.L., cu sediul social în municipiul București, Aleea Scroviștea nr. 15A, sectorul 1, înmatriculat în registrul comerțului cu numărul de ordine J40/13766/15.10.2003, CUI 15814783, reprezentată legal în timpul controlului de domnul George Costin Rusu, în calitate de administrator, persoană semnificativă aprobată de Comisia de Supraveghere a Asigurărilor,

avându-se în vedere următoarele motive de drept și de fapt:

1. Prin Adresa înregistrată la Comisia de Supraveghere a Asigurărilor cu nr. 6.946 din 30 aprilie 2007, domnul Adrian Virgil Vasilescu, conducătorul executiv al societății, a informat autoritatea de supraveghere cu privire la prezentarea demisiei din funcția de director general începând cu data de 25 aprilie 2007, iar în data de 13 iulie 2007 a transmis copia demisiei înregistrate la societate sub nr. 4 din 25 aprilie 2007 și copia paginii din registrul de intrări-ieșiri al societății în care aceasta apare înregistrată.

La expirarea celor 30 de zile de preaviz, prin Adresa nr. 8.103 din 9 mai 2007, Comisia de Supraveghere a Asigurărilor a solicitat administratorului societății să comunice numele persoanei care deține funcția de conducător executiv, precum și să prezinte documentele pentru aprobarea acestuia, avându-se în vedere demisia prezentată de domnul Adrian Virgil Vasilescu.

Administratorul societății, domnul George Costin Rusu, prin Adresa nr. 14 din 31 mai 2007, înregistrată la Comisia de Supraveghere a Asigurărilor sub nr. 11.309 din 20 iunie 2007, informează că societatea nu deține niciun document oficial prin care domnul Adrian Virgil Vasilescu să fi informat acționariatul sau consiliul de administrație despre intenția de prezentare a demisiei.

Ulterior, prin Adresa nr. 148 din 11 septembrie 2007, înregistrată la Comisia de Supraveghere a Asigurărilor sub nr. 18.872 din 14 septembrie 2007, administratorul societății a informat autoritatea de supraveghere cu privire la măsurile disciplinare pe care le-a luat societatea împotriva directorului general, domnul Adrian Virgil Vasilescu, avându-se în vedere absențele nemotivate de la program, respectiv desfacerea contractului individual de muncă prin Decizia nr. 147 din 11 septembrie 2007.

Din Nota nr. 174 din 19 octombrie 2007, prezentată de domnul George Costin Rusu la solicitarea echipei de control, reiese faptul că societatea a încercat, prin intermediul mass-media, să găsească o persoană corespunzătoare pentru ocuparea funcției de conducător executiv, însă, până la data finalizării controlului, eforturile au fost zadarnice. Mai mult, începând cu data de 15 octombrie 2007, datorită problemelor financiare ale societății (companiile de asigurare OMNIASIG și ASIBAN reclamă neplata unor sume mari de bani din perioada 2005—2006), toți angajații și-au dat demisia.

Avându-se în vedere cele de mai sus, se constată că în prezent Societatea Comercială „PRO ASIGURĂRI BROKER DE ASIGURARE” — S.R.L. nu are conducător executiv, fiind încălcate astfel prevederile art. 35 alin. (5) lit. h) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu art. 2 lit. h) din Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 3.110/2004, fapta constituind contravenție conform prevederilor art. 39 alin. (2) lit. m²) din legea specială menționată.

2. Din analiza bilanțelor de verificare prezentate, echipa de control a constatat că societatea nu a făcut transpunerea soldurilor conturilor la data de 31 decembrie 2005, conform prevederilor Ordinului președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 3.129/2005 pentru aprobarea reglementărilor contabile conforme cu directivele europene specifice domeniului asigurărilor, astfel că în anul 2006 a fost folosit vechiul plan de conturi, fiind încălcate astfel prevederile cap. IV pct. 2 din ordinul menționat anterior, fapta constituind contravenție conform prevederilor art. 39 alin. (2) lit. a), f) și m³) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

3. Referitor la raportări:

— situațiile financiare anuale și semestriale aferente anilor 2003, 2004, 2005 și 2006 au fost transmise la termenele legale;

— trimestriale aferente trimestrelor II, III și IV din 2006 nu au fost transmise la Comisia de Supraveghere a Asigurărilor, iar cele aferente trimestrelor I din anul 2006, I și II din anul 2007 au fost transmise cu întârziere;

— lunare privind taxa de funcționare: raportările lunare pentru lunile iunie 2004, aprilie 2005, iunie, iulie, august și octombrie 2006, mai și august 2007 nu au fost transmise la Comisia de Supraveghere a Asigurărilor.

Prin netransmiterea și transmiterea cu întârziere a raportărilor trimestriale, precum și a raportărilor lunare privind taxa de funcționare, menționate mai sus, Societatea Comercială „PRO ASIGURĂRI BROKER DE ASIGURARE” — S.R.L. a încălcat prevederile art. 35 alin. (5) lit. f) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu prevederile art. 7 alin. (1) lit. e) din Normele privind forma și conținutul rapoartelor financiare, inclusiv ale raportului privind asigurările de viață, precum și informațiile, documentele și certificările necesare pentru întocmirea acestor rapoarte, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 13/2001, modificat și completat prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 3.102/2003, cu prevederile art. 4 alin. (1) lit. c) și e), art. 4 alin. (2) din Normele privind forma și conținutul raportărilor financiare, precum și informațiile, documentele și certificările necesare pentru întocmirea acestor raportări, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 3.117/2005, cu prevederile art. 3 alin. (1) pct. IV și art. 3 alin. (4) din Normele privind forma și conținutul raportărilor pe care trebuie să le întocmească brokerii de asigurare

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

și/sau reasigurare, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 113.139/2006, faptă ce constituie contravenție conform prevederilor art. 39 alin. (2) lit. a), f) și m²) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

4. De la data autorizării de funcționare ca broker de asigurare, societatea a deținut, fără discontinuitate, polițe de asigurare de răspundere civilă profesională conform prevederilor legale din domeniul asigurărilor, cu excepția perioadelor 1 ianuarie 2006 — 31 martie 2006 și 1 ianuarie 2007 — 25 iunie 2007 în care limitele de răspundere nu au fost în conformitate cu prevederile art. 7 din normele puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 3.110/2004.

Fapta sus-menționată încalcă prevederile art. 35 alin. (5) lit. c) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu prevederile art. 7 lit. a) și b) din Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 3.110/2004, cu modificările și completările ulterioare, fapta constituind contravenție, potrivit prevederilor art. 39 alin. (2) lit. a) și m²) din legea menționată anterior.

Pentru aceste motive, în temeiul prevederilor art. 39 alin. (3) lit. e), coroborate cu prevederile art. 35 alin. (7) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare,

Comisia de Supraveghere a Asigurărilor decide:

Art. 1. — Se retrage autorizația de funcționare a brokerului de asigurare Societatea Comercială „PRO ASIGURĂRI BROKER DE ASIGURARE” — S.R.L., cu sediul social în municipiul București, Aleea Scroviștea nr. 15A, sectorul 1, înmatriculat în registrul comerțului cu numărul de ordine J40/13766/15.10.2003, CUI 15814783, reprezentată în timpul controlului de domnul George Costin Rusu, în calitate de administrator, persoană semnificativă aprobată de Comisia de Supraveghere a Asigurărilor.

Art. 2. — Societății Comerciale „PRO ASIGURĂRI BROKER DE ASIGURARE” — S.R.L. i se interzice, de la data primirii prezentei decizii, desfășurarea activității de broker de asigurare în România, conform prevederilor Legii nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, și ale normelor date în aplicarea acesteia.

Art. 3. — (1) Împotriva prezentei decizii Societatea Comercială „PRO ASIGURĂRI BROKER DE ASIGURARE” — S.R.L. poate face plângere la Curtea de Apel București în termen de 30 de zile de la comunicarea acesteia, conform art. 40 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În conformitate cu art. 40 alin. (2) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, plângerea adresată Curții de Apel București nu suspendă pe timpul soluționării acesteia executarea deciziei emise de Comisia de Supraveghere a Asigurărilor.

Art. 4. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform prevederilor art. 9 alin. (2) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor,

Angela Toncescu

București, 12 noiembrie 2007.

Nr. 967.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 157798